

pude for risikoen ved bankens investeringer. Det er med andre ord risikoen ved aktivsiden forskellige poster, altså navnlig ved bankens udlån, der tilsigtes dækket ved reglerne i §§ 7 og 13.

Som modstykke til banklovens §§ 7 og 13 tilsigter banklovens § 11 at sikre bankernes *likviditet*, bl. a. ved at stille visse krav til størrelsen af den enkelte banks kassebeholdning, hvormed ligestilles fuldt ud sikre og likvide nettoanfordringstilgodehavender hos inden- og udenlandske banker og tilgodehavender på postgirokonto.

Bankernes kassebeholdninger karakteriseres, som det vil ses, dels ved at de er likvide, dels ved at de er *risikofrie* („fuldt ud sikre“).

Når det efter banklovstillægget er tilladt bankerne ved opgørelsen med henblik på banklovens §§ 7 og 13 at fradrage deres kassebeholdninger (herunder bl. a. fuldt ud sikre og likvide nettoanfordringstilgodehavender hos inden- og udenlandske banker), skyldes dette ganske vist i første række hensynet til bankernes — eller dog en række bankers — vanskeligheder ved uden tillægslovens fradragsregler at opfylde §§ 7 og 13, men en væsentlig grund til at tillade bankerne denne lempelse af de krav, der efter ordlyden af banklovens § 7 stilles, er dog, at denne lempelse er ganske ubetænkelig. Da det jo drejer sig om klart risikofrie aktiver, kan der ikke af hensyn til banksystemets soliditet og altså heller ikke af hensyn til formålet med banklovens § 7 fremføres saglige indvendinger imod, at disse aktiver fradrages ved opgørelserne i henhold til § 7.

Banklovstillæggets bestemmelser egner sig derfor egentlig til at bibeholdes som permanente og burde iøvrigt udvides således, at også andre risikofrie aktiver end kassebeholdningen, og hvad banklovens § 11 dermed ligestiller, kunne fradrages ved opgørelsen med henblik på banklovens § 7. Vi tænker her særlig på skatkammerbeviser, visse korte statsobligationer samt engagementer, f. eks. garantier, sikrede ved tilsvarende indskud.

Vi forstår dog, at det i hvert fald for tiden ikke påtænkes at gøre de almindelige bestemmelser i banklovstillægget om fradrag af kassebeholdning og dermed ligestillede aktiver permanente, og vi skal der-

for ikke komme nærmere ind på en drøftelse af betimeligheden heraf og ej heller om det naturlige i en udvidelse af de fradragsberettigede aktiver, selv om vi mener, at dette er et spørgsmål, som senere bør tages op.

Under disse omstændigheder vil vi i hvert fald anse en *forlængelse* af den gældende tillægslov for at være rimelig og også nødvendig for bankerne.

Den økonomiske udvikling er endnu ikke tilstrækkelig afklaret til, at man kan overse, på hvilket niveau bankernes balancer vil lejre sig. Balancerne er i de sidste 3 år steget med 11,5 pct., men om denne udvikling vil fortsætte, er vel yderst tvivlsomt, så meget mere som alt tyder på, at en svækkelse af konjunkturerne er i vente, og dette i sig selv vil medføre en tilbagegang i bankbalancerne. Bortset fra muligheden for en konjunkturedgang må peges på, at der stadig i bankerne og ikke mindst i de større banker findes indskud af flygtig karakter, som ikke egner sig som basis for udlånsvirksomhed, og hvis forbliven på indlånsiden er et spørgsmål om tid. Vi kan i så henseende eksempelvis nævne beløb, som skibsfarten midlertidigt har anbragt på konti i bankerne med henblik på anvendelse til betaling af nybygninger. Det er derfor naturligt og ønskeligt, at bankerne i øjeblikket foretrækker at holde en væsentlig større kasse, end bankloven kræver, og tillægslovens bestemmelser er en yderligere bevæggrund for bankerne til at holde en høj likviditet. Også dette taler for tillægslovens opretholdelse.

Den eneste virkelig farbare udvej — såfremt tillægsloven bortfaldt nu — for at bringe egenkapital og gældsforpligtelser i harmoni med banklovens § 7 ville formentlig være at foretage en udvidelse af aktiekapitalen. Rent bortset fra, om det i øjeblikket er et belejligt tidspunkt at gøre dette, ville vi anse det for uheldigt, om man ved at lade tillægsloven udløbe tvang bankerne dertil.

Den udvej at henvise bankerne til at nedbringe gældsforpligtelserne ved at afvise indskud, som ikke har interesse for dem i deres udlånsvirksomhed, men tværtimod virker generende, bl. a. med henblik på opfyldelsen af banklovens § 7, må utvivlsomt siges at være af ren teoretisk art. Ban-